

12 RÖPIRAT.

Budapest 1883. március 15.

III. évfolyam

VI. füzet.

A zsidóság sajátsága.

Sajátságos tünemény a történelemben, hogy azok az örök időkre szóló életigazságok, a melyek az emberiség szellemi fejlődésének alapul szolgáltak, a zsidó nép kebeléből származtak ugyan, de mégis éppen annál találtak legkedvezőtlenebb talajra.

Ilyen örök életigazság a bibliában, hogy az isten egy, és az szellemi lény, a világ alkotója, fentartója és igazgatója. Ezen életigazság tette lehetővé az emberiség folyamatos művelődését, mert a pogányságban nem volt és nincs fejlődés, s ha volt is, csak részszerint való volt, a melyre előbb utóbb elakadás, visszaesés vagy éppen a megsemmisülés következett be.

Mózsés az egy isten eszméjét a célból akarta népe keblébe beoltani, hogy az annak központi, elfajulástól megmentő, sőt szakadatlan fejlődésre ösztönző elemévé legyen. Habár már azelőtt is megvolt az egy isten eszméje amúgy öregében körvonalozva a zsidóságban, Mózsésnek mégis igen nagy gondjába s nem csekély küzdelmébe került megakadályozni, hogy népe azt a bálványozással össze ne keverje. Hasonlókép vívódtak az élő isten ideájának edepraválása ellen a zsidóság egyéb jeles férfiai, mindazáltal később annyira erőt vett ez a depraváló hajlam a zsidó nép tömegén, hogy a Jehova képét is borjúalakra változtatták, s melléje, imádásuk tárgyául, majd egyik majd másik szomszéd pogány nép bálványait fogadták be, s ma a Jehovának, holnap a bálványoknak vitték fel az áldozatot.

Másik örök életigazság, hogy az isten az embert saját képére teremtette, mértebből fejlődött ki az egyéniség méltósága, a közös testvériség érzete és a felebaráti szeretet. A hol ez életigazság nem volt ismeretes, ott a despotismus, kasztrendszer, rabszolgaság, az embernek a baromíg való lealacsonyítása vert gyökeret. Dicsó volt tehát ez az életigazság is; de a zsidóság ezt is kiforgatta értelméből, oda magyarázván azt, hogy az isten csak őt al-

kotta saját hasonlatosságára, minden más népet pedig csak valami baromféle teremtményé, a melyek iránt csak megvetéssel és utálattal tartozik.

Aztán kifejezve találjuk szinte Mózesnél azt az örök igazságot is, hogy az isten az ember elé legfőbb feladatul a szellemi tökéletesedést tűzte ki, s felszólította, hogy ebben őt vegye példányképül. De váljon szeme előtt tartotta-e valaha a zsidóság a szent istent, és szive nemesítése helyett nem az álszenteskedésben s a képmutatásban gyakorolta-e magát örök időktől fogva? Megírva találjuk ugyan Mózes könyvében azt is, hogy az istent lélekben kell imádni, s nem volt-e megadva erről a kiinduló pont a valódi cultus kiképzésére? Azonban erről is nem csapott-e át a zsidóság az ellenkezőre, úgy hogy istentisztelete merő formalismussá fajult, melynek a sziv jobbítására semmi hatása nem lehetett?

S még több ily életbevágó életelveket hozhatnánk fel; de legyen ebből elég ennyi annak bizonyítására, hogy a zsidóság azt, a mi keze ügyébe került, volt legyen az a legszentebb igazság, mind *deyvaválúa*. *Kérdezhetnénk Itt, nem találkoztuk-e közte utóbb is o\y* belátó férfiak, kik őt e depraváló természetéből kivetköztetni törekedtek volna? Dehogyan nem, elegenden! Íme ott volt már a bírák korszakában Sámuel próféta, ki az úgynevezett prófétai iskolákat állította fel a czélből, hogy onnan – az akkori mérték szerint – tanult, az élet legfőbb érdekei fölött gondolkodni tudó és szerető férfiak kerüljenek ki, a kik magok körül világosságot terjesztve, a zsidóságot fejlődésre alkalmassá teyék. Lett is azoknak az iskoláknak hatása. Támadtak azokból mély erkölcsi érzetű, fenkölt gondolkodású férfiak, kik a zsidóság rosra hajló természetét belátták, érte őt keményen feddették, s őt az isten helyesebb felfogására s az erény követésére terelni iparkodtak. Megindult egyúttal az irodalmi munkásság is, mely a vallás s az erkölcs terén oly terményeket hozott elő, melyek utóbb minden – a pogányságból a kereszténységre tért – népeknek szívet-elmét nemesítő tápanyagot szolgáltatottak. Csak a zsidóságra nem tudtak azok nemesítőleg hatni.

Mert ezen, a separatismusból kiemelkedő prófétai irány ellenében egy nagyobb hatalom fejlődött ki, a papi irány, mely a betűkhez ragaszkodva, a néptől csak a vallás külsőségét s a tizedet követelte, s a jobb belátású próféták ellen a legelszántabb harcra kelt, s ezzel nemcsak azoknak nemes törekvése előtt vágta be az utat, hanem az általa vezetett nép minden jót decomponáló természetének is napról-napra alkalmasabb palástot szövögetett a czeremoniális törvények fonálszálaiból. Ennek következtében aztán

annál vakmerőbben merült fel a zsidóság ama főbűne, a telhetetlen mammonvágy, s annál szentelenebbül garázdálkodott pénz, kincs utáni esengésében, felhasználva erre a hamis bíraskodást és esküdözést, a csalást, az erőszakos fosztogatást. A vallásos életnek, az erkölcsiségnek e depraválása idézte elő legfőképp Zsidóország elbukását.

Nem áll tehát az, a mit sokan a keresztények közt, elég megdöglően vagy elég gyáván vagy éppen a zsidóságtól megvesztegetve, ennek védelmére felhoznak, mintha az csak a hazájából való kiűzetése után korcsosodott volna olyanná a milyen az mai nap. Ilyen volt a zsidóság otthon is saját honában, s a mit elkövet most vagyonkaparás végett a keresztényeken, ugyanazt követte el hajdan saját felein is. Éppen ennél fogva ígérnék bár oda neki a föld legjobb részét lakhelyüi, el nem fogadná azt, jól érezve, hogy ismét csak egymás fosztogatása által juthatnának el a könnyű meggazdagodásra, s újra fölemésztenék egymást. Sokkal féktelenebb volt bennök a kincsvágy minden időben, hogysesem azt a vallás követelésének alája tudták volna rendelni. Mózes-vallásúaknak nevezik magokat, pedig biz az éppen nem illik rájuk. Szellemi alapra volt az fektetve, s a mennyiben az akkori idők gyarló fogalmaival elegyült, ezeket a kor haladtával a vallás őrei, a papság, éppen úgy kitisztíthatták volna belőle, mint a mikép ahhoz a próféták már szép eredménynyel hozzá is fogtak. A vallás őreinek úgyis az a feladata, tisztázni napról-napra jobban a vallási fogalmakat, s a népet mind előbbre és előbbre vezérelni az erkölcsi tökéletesedésben. Azonban a zsidó papság Mózes vallása alól a szellemi alapot kilökte, s ezt a fékezhetetlen bírvágy - gyal cserélvén fel, ehhez idomítgatta a vallást, és szabta, nyirbálta azt mindaddig, mígnem végre előállott belőle az a t a l m u d f é l e vallás, ha ugyanis ezt vallásnak lehetne nevezni. Mert a vallás egy oly isteni erő, mely az ember egész valóját, annak gondolkodását, érzületét, tevékenységét szervezi, nemesíti s jó irányban vezérli, midőn ellenben a t a l m u d a lelket egészen desorganizálja. Nevezzük ezt inkább egy oly s z ö r n y ű s é g e s i n t é z m é n y n e k , melyhez hasonlót a történelem felmutatni nem tud. A mormonok csak egy irányban veszélyeztetik a társadalmat, s tőrhetetlenné tették magukat; a talmud-féle intézmény pedig minden irányban feldúlja a'zt. Az isten fogalmát megszentelteleníti, az erkölcsöt aláássa, az irodalmat meghamisítja, a társadalom közvagyonát elzsákmányolja, s míg a keresztény vallás egyik főfeladata a bírvágyat illő határai közé szorítani, addig a talmud azt a legfőbb polczra emeli isten-sége gyanánt.

Azt is rebesgetik itt-ott, jó volna már egyszer számon kérni a zsidóságtól, adja elő, hogy tulajdonkép mit vall, mint ezt az államok minden keresztény hitfelekezettől elő szokták kérni. Balgatag igyekezet! Mert mire mennénk vele? A zsidóság kétféle vallást vall, egyet nyilván, s ez a Mózes-féle, a másikat titkon s ez az a talmud-féle; amazt csak vallja, de nem követi, emezt tagadja, de követi; amazt csak czégérül használja, mint magát a Jehovát is, hogy azon czégér alatt titkon a talmudféle ördögi tanokkal táplálja lelkét; s ha előkérnék tőle, hogy ugyan mit vall, amazt mutatná elő, s mégis csak emezt követné. Vagy ráparancsoljunk-e, hogy isten neki! legyen talmudista, de tisztítsa meg talmudját? Szinleg még erre is ráállna, de titkon mégis annak istentelen tanaihoz tartaná magát, mert ezek egyeznek meg természetével, ti a zsidóságnál mindég ez volt a mérvadó, még a Jehova fogalmát is ehhez mérgette, s a mi természetéhez nem illett s tán gonosz hajlamait korlátozta, azt egyenesen elvetette. Ily népen kifogni, s vele egyezsége jutni semmikép sem volnánk képesek.

„No majd csak fog rajta is a civilizáció!” Hát miért nem fogott eddig? Hisz a zsidóság már hajdantól fogva nálánál míveltebb népekkel érintkezett, s javult-e valaha? Igen, a civilizáció mázát el tudta tulajdonítani, de annak a valóját, mely az embert önlelke mivelésére ösztönzi, soha nem. Bizony, minden keresztény szeretné fölteni róla ezt a jobbra változhatást, de még most sincs meg hozzá a fogantyú. Éz a fogantyú, melybe bizalmunkat akaszthatnánk, lenne az, ha már egyszer a zsidóság beismerné bűneit, türelemmel meg tudná hallgatni azok korholását, s magába szállva javulásra határozódnék el; de míg az lesz az elve, „bűnt nekem senki szememre ne vessen, különben ütöm, véttem, revolverezem”, addig ugyan a jobbat fölteni róla csak bárgyúság lenne. Ilyen volt ő hajdan is otthon házában. Saját nagy embereit is gyalázta, mocskolta, „verte, kővel hajigálta, tömlöczözte, megölte. Így tesz mai nap is. Orthodox, neológ egyaránt feldühödik, ha bűneit napfényre hozzák, s összefogva sietnek azt eltusolni, s a napfényrehozókon boszút állani. Czáfolják meg valahára ezen bűnpalástoló természetüket, s majd elhisszük mi is örömet, hogy van bennök javulásra való képesség. Rajcsányi.

A felvidéki kivándorlás kérdéséhez.

Nem lesz érdektelen a zsidó raffineria egy újabb kiadásával a t. közönséget megismertetni, mely csak azt mutatja, hogy van a zsidónak esze!

A felső vidéki kivándorlási mozgalom Amerikába – bár ki is mit gondoljon annak indító erejére nézve, –meggyőződése szerint a zsidó geschäftnek egyik kiágazása. A legpregnánsabb bizonyítvány erre a mód, miképen ingerlik itt a felső vidéken a népet az amerikai kivándorlásra.

Egy szép reggelen megjelenik a faluban egy ismeretlen származású, képeket mutató ember, pozíciót foglal az utca közepén képeivel, melyeken Amerika városai mint megannyi gyönyörű Paris, a farmok mint Eldorádók vannak lefestve, és hogy a kép még hatásosabb legyen, háttérül azután ott állanak California arany hegyei, melyekből csak úgy dül az arany, annyira, hogy a szegény tót ember álmélkodásában már is nyújtja kezét az arany után. A zsidó pedig, a ki a képeket mutogatja, még szebbre festi az életet, mint képei azt mutatják.

A jó tót atyafi nem is sejti, hogy ez a képes ember a falubeli zsidók fogadott ágense!

És meg van a geschäft! Még az nap összegyűl a nép a kocsmában, elhatározzák, hogy Amerikába mennek, és a mi itthon földjük van, azt a zsidókocsmárosnak és a többi falubeli zsidóknak zálogba adják, a pénzt fölveszik és indulnak Amerikába.

Így indult a múlt évben Abauj-Tornamegye M–e községéből Amerikába több mint 60 legerősb fiatal ember, ezek közt sok katonaköteles, itthon hagyva családját a bizonytalan sorsnak kitéve, és záloggal megterhelt birtokát a zsidó kezében.

A család sír, – a zsidó nevet – és a nép pusztul!

Abauj-Tornamegye.

L.

Theoria és praxis.

Az emberi lélek alkotó tevékenysége csodás elveket javasol az általános társadalmi jólét megingott súlyegyenének helyreállítására. Okokra igyekezik mutatni, melyek a korszellem vészes ragályává nőttek ki magukat – sa melyek a társadalom meztelen testén siralmas sebeket vágtak.

S mondhatom, hogy e törekvés napjainkban általános.

Fölülhaladni iparkodik mindenki egymást a szebbnél szebb elméletek felállításával; csak az a baj, hogy e fenkölt tervek nem a gyakorlati élet termékei, melyeket a tapasztalás létjoggal ruházhatna fel.

Semmi egyéb, mint vigasztalan törekvések, céltévesztett kísérletek, a melyeknek végeredménye a csalódás.

Nem az életet kell szabályokra vonni, hanem mindenkor az elméleteket az életből kell elvonni (abstrahálni).

Ha építeni akarunk, alapot kell keresni, különben Sysiphussal hengergetünk követ a hegy csúcsára. Ez az alap a g y a k o r l a t !

A gyakorlat az élet mestere. Ez tanít meg bennünket alkalmazkodni a fenforgó viszonyokhoz, ez nyújt irányt törekvéseinknek, ez jeleli ki az utat, a melyen haladnunk kell az általános társadalmi jólét előmozdításának érdekében.

Minden elmélet üres, hús nélküli csontváz, a lelket maga a gyakorlat leheli belé, s a tapasztalás szentesíti.

Ez általános szabály, s épen azért mivel általános, áll törvényeinkre nézve is.

Csak nyűge a nemzetnek az a törvény, a melyben az intéző körök teoriáikat az állami traditio kívánalmaival és a gyakorlati élet viszonyaival szerves összhangba hozni nem képesek.

S most azt kérdelem, van-e erőszakosabb törvény, mint a zsidó emancipáció? Ezereket fosztogatnak ki a törvény védpalástja alatt ön véreink közül azok, a kiknek összes érdeme az anyagi nélkülözéseket nyomon követő társadalmi belszennyek terjesztésére szorítkozik. A nemzet testének egy egészséges, fentartó eleme lett e társadalmi Shylockok által könyörtelenül kimetszve, s a nyomor kloakájába lökve. Csodálhatjuk-e, ha ily körülmények között inficiálva van a korszellem légköre?

Nem papír, toll és zsebszótár kívántatik a hatásaiban üdvösen működő törvények hozásához, hanem nemzeti talajba gyökeret vert jogérzék, melyet az élet philosophiája öntöz és érlel. Nem a nemzeti hajlammal paradox elméletek nyegle felállítására, de a magyar[^]elleg megóvására kell törekedni törvényhozóinknak.

Már pedig az emancipáció kimondott jogelvének fejleménye egy nemzet traditiónak mond ellent, s egy nemzet életét veszélyezteti, miért nem módosítjuk tehát?

Ez az a Pandora szelencze, mely társadalmi mizériánk egyedi forrása.

A köznyomor, a szocializmus veszélyes törekvései a zsidókérdésben sarkalnak. A magyar birtokos osztály koldus, hazánkban sem a munkának, sem a birtoknak értéke nincs, nincs nemzeti iparunk, önkezünk által vezetett kereskedésünk, melyek a társadalmi jólétnek főemelyüi.

A zsidókérdésben tökeharcot, sociálistikus kérdést vélnek lapangani. Nem veszik tekintetbe korunk egyik legnagyobb államférfiának Bismarcknak nézetét, a ki nagyon éles különbséget tud antisemitizmus és socialismus között tenni.

Igen, vannak az antisemitáknak sociális törekvéseik, de ez nem a társadalmi rend felforgatására, hanem inkább annak permanens alapra való helyezésére irányul.

A sociális erők és rugók helyes felhasználásával szándékozunk közgazdasági és kulturális túlsúlyunkat a nemzeti élet tiszta elemeire kiterjeszteni. Egyetemleges concurrentiát akarunk a zsidók ellenében népünk számára biztosítani; a józan nemzetnek bizonyára legnagyobb része egy emberként kész lenne felállni mellettünk, ha az államhatalom célzatos akadályokat nem gördítene utunkba.

Állam és semitizmus napjainkban ugyanegy fogalmat fejeznek ki, s mint a háromszögek a trigonometriában fedezik egymást.

A zsidókérdésben felmerült panaszok összegéből merítettük antisemita elveinket, s a gyakorlati élet nyomora tanított meg bennünket hinni azt, hogy ily tarthatatlan helyzet viszonyai között nehezen éljük túl a millenáriumot.

A honfiúi kötelesség készletet szólni bennünket. Az életnek meg van a maga logikai végzetszerűsége, s bizonyára keményen fogja megbőszülni a jövőt azt a ballépést, midőn egy életrevaló s a korszellemben csírázó törekvés gyakorlati tendenciáit elméletekkel akarják agyonütni.

Nem a tulajdonjog szentségét akarja az antisemitizmus megtámadni, de a forrongó társadalom végzetes eruptióit kívánja megelőzni. Az idők méhéből terhes nagy dolgok fognak születni, ha az összegyűlt vészes anyagok számára rendes medret nyitni nem akarunk.

Egy elhibázott lépés a maga következményeivel sokkal súlyosabban fogja sújtani azokat, kik taplóba akarják takarni a paraszat.

A zsidókérdés megoldásra vár!

Nem a nyers erő durva jogát akarjuk mérlegbe vetni, de legislative, törvényhozási úton akarjuk e kérdést mielőbb megoldatni.

Akarjuk hogy betiltassék a zsidók birtokszerzési joga s a főpapságot érdeklő 1498. 55. t. ez., továbbá az 1647. 17., 1715. 16. és 17-ik t. ez. vagyonszerzési tilalma reájuk is kiterjesztessék.

Kívánjuk, hogy korlátoztassék az uzsora, de ne csak törvényeket hozzunk erre, hanem végre is hajtsuk azokat.

Nem tűrhető továbbá a kereskedelem monopolizálása.

Hasonlóképp gátat kell vetni az iparszabadság törvényén alapuló visszaéléseknek. Ne engedjük iparosainkat 100 számmal eszközeivé sülyedni egy pénzzel rendelkező koteria önkényének, mely

a tőke mindenható hatalmánál fogva üzletkörébe gyűjti a munkaerőt, hogy vele önálló iparosainkat agyonzúzza.

Századunk főirányelve s a társadalmi rend balance-rúdja a helyes munkafelosztás. „Leben und leben lassen!”

A pénzaristokratia önző visszaélése dobja az üszköt a forrongó társadalom gyúanyagába, mert kezdő iparunk primitív gyengesége nem tűri meg a munkaerők csoportosítását. Az ipar centralizációja csak egyesek hanyatlásán erőszakolhatja természetellenes helyzetét.

S kik képezik nálunk a pénz aristokráciáját? A zsidó urak! Ok szabják értékét anyagnak, erőnek és szorgalomnak. Egy szerves egységet valló s érdekközösségen nyugvó kosmopolitikus klub tagjai ők, kik tetszés szerint emelik vagy nyomják le az árkeleteteket. Istenük a pénz, templomuk a börze, összetartó kapcsuk a haszon. A forgalmat kezükben tartják, s a külföldi megrendeléseket fajrokonaiak sympathiájánál fogva kizárólag ők elégítik ki.

A külföldi kereskedővilág nálunk csupán zsidókat ismer, s legkevésbé sem lehet csodálni, ha egy jó hírnévnek örvendő francia napilap hazánkról úgy nyilatkozik, hogy még most is a szigorú kasztrendszer járma alatt nyög, mert kereskedő nem lehet más, mint zsidó, iparos pedig nem lehet más mint cigány. (!)

Nincs birtokomban statisztikai adat, de a ki jártas a jelen birtokviszonyokban, tudni fogja, hogy ritkaság Magyarországon az a földbirtokos, a kinek telekkönyvében a C. lapon kölcsöntétel ne szerepelne. Már pedig a tömeges elszegényedés a legnagyobb akadálya az állam iránt tartozó kötelességek teljesítésének. A statusélet nem csupán pénzerejét, de aránylagos népességi növekvését és kulturális tökéletesbülését is követeli lakóinak. Uraim! a nyomor és pauperizmus a felsorolt igények egyikét sem teljesítheti. Megdönthetetlen fizikai és morális érvek támogatják ez állítást. Az erkölcsi hanyatlás s az újabb nemzedék megdöbbentő satnyulása az ünyagi viszonyok rendetlenségén alapszik.

Ellenvetik, hogy másutt is tapasztalható a hanyatlás a társadalom egyes rétegeiben. Nem tagadom, de azt határozottan állítom, hogy az egész társadalmi léte egy államban sincs ily nagy mérvben veszélyeztetve, és sehol ily rohamosan nem található fel a nemzet zömét képező néposztály elszegényülése.

Még tiszta magyar elem gyors gazdagodása sem eredményezhetne jót a közéletre nézve, ha ez a nagy tömeg rovására történnék. Annál kevésbé tűrhető, ha a vagyon és jólét – eme szociális faktorok – idegen kézre jutnak. De ha nemzetgazdasági és társadalmi szempontból helyeselhető lenne is ezen absurd állítás, akkor is figyelembe kellene venni a nemzetiségi szempontot.

Mi fajra és számra nézve marok nép vagyunk Európa nagy nemzeteivel szemben. Nekünk nem szabad népünket tudományos megfigyeléseknek, nemzetgazdászati kísérleteknek alávetni. A mi belpolitikánknak nemzetiségi politikának kell lenni, mert ez az a szirtfal, mely hazánk parányi szigetét a folytonos terjeszkedésre törekvő hatalmas szomszédok annectáló szándékainak hullámai ellen megvédi.

Rajongó szeretettel kell ragaszkodnunk még a külsőségekhez is, melyek nemzeti életünknek typicus ösiségei, annál inkább fenn kell tehát népünk anyagi helyzetének integritását tartani.

A haza maga abstract fogalom; ezért csak qualificált ember lelkesülhet. A nagy tömeg hangulatának rugójává eszményi célú kitűzni nem szabad; e tekintetben reális alapot kell keresni; már pedig ott, a hol az ínség felüti tanyáját, a közöny is buján tenyészik, s a hol egyeseknek nincs már m i t veszteni, ott a k ö z ö s t is többnyire veszni hagyják. Nem mondom, hogy a magyar népnek vele született honszeretete ily alternatíva felállítását megengedné, de e tekintetben a tutorismus nézetét kell követni, mert egy nemzet szent érdekét bizonytalanságnak kitenni honárulás.

Hiába hozzák azért fel philosemita indok gyanánt a zsidók eszélyességét s a magyar nép gyengeségét, mert minden okos embernek be kell látnia, hogy addig míg Magyarország zsidó souverain birodalomná nem lesz, a lakosság zömének érdekét kell minden létező hatalommal támogatni.

Csak vizsgáljuk a dolgot elfogulatlanul. Melyik gazdasszony engedné a rókát csak azért, mivel ravaszabb és erősebb, a tyúkólban garázdálkodni? Ám tegyük fel, hogy a zsidónép faji ösztönénél fogva rafinirtabb a csalásban, és kevésbé válogató: mindebből még nem következik az, hogy államunkban a kiváló jelleget nyújtó magyar nép kifosztogatását összetett kezekkel békén tűrjük. Első sorban mégis csak saját vérünk érdekeit kell szem előtt tartani. Vagy még akkor sem lennének hajlandók a zsidóbarát urak fellépni e garázdálkodás ellen, ha rendszeres fosztogatásaikkal sémita polgártársaink (!) egy nemzet kezébe nyomnák a koldusbotot? A köznép már a nyomor útján halad, s ha a könnyelműek a félrevert vészharang szavát most kigúnyolják, akkor nem fognak következetesen cselekedni, ha a végszükség esetében felocsúdnak mámorukból.

Itt nem conditiókról, helyzetekről, de elvről van szó, a melynek pusztá ignorálása egyértelmű a legflagransabb sértésekkel. Ha előre tudjuk a vészes következményeket, s mégis engedjük a férget rágódni a gyökéren, akkor nem szabad a hervadás állapotában sem aktivitásba lépni. Ha ezt tesszük, elvet tagadtunk meg.

Vagy odajutottunk volna már, hogy örömmel üdvözlőnénk azt az újabb zsidóállamot, mely az ezredév súlya alatt összerokadt nemzet romjain törekszik felépülni? Varietas delectat. Talán ez az irányelv, mely sokat közülünk zsidóbarát positiójában lelkesít?!

Tagadhatlan, hogy az isteni gondviselés a legválságosabb pillanatokban szokott e nemzetnek nagy férfiakat adni, kik felrázták a népet lanyha tespedésükből, s irányt jeleltek ki törekvéseiknek. Úgy látszik most is erre várunk. Megszoktuk, hogy helyettünk más fő gondolkodjék. A stagnatió édes nyugalmaiból restek vagyunk kiküzdeni magunkat, pedig fejünk felett függ a Damocles kard. Ezt a házát, a melyet tatár csordák vad dühe, fanatikus török csapatok nyomorgatásai, háromszázéves rabiga megölni nem volt képes, saját fiainak bűnös közöne töröli ki a nemzetek sorából.

Nem harctéren jogért küzdve fogunk a félvilág rokonszenvével sirba hullani, hanem finanziaális nyomorok fognak bennünket a gyáva jogfeladás következtében menthetlenül összezúzni. Szégyentől pirult arcunk a rokonszenvnek csak egy könyét sem kérheti ki a haldokló nemzet vonaglását figyelemmel kísérő nemzetek fiaitól.

A történelem lapján ezt a siriratot fogja találni az utókor: „Itt nyugszik egy megélhetésre képtelen s önmagán segíteni nem akaró nép dísztelen sírjában, a melyen átgázolt a rohamosan növekvő kor szelleme.”

Társadalmunk zilált anyagi viszonyainak egyedül a felszínre kapott idegen elem az oka. S az a baj, hogy nálunk az állami szempontok túlszárnyalják a nemzetiségi politikát.

S aztán van még egy nagy baj!

A nemzet egy részének szeme be van kötve, biztos lépésekkel halad előre, s nem akarja meghallani, hogy hegyszakadékokon, örvény felett tapos.

A kinyílt szemekbe port hint a zsidósajtó. Az egyenlőség eszméjének ragyogó szappanbuborékáért feláldozunk minden szent érdeket, az anyagi javak birtokától egész a személyes szabadságig. A „testvériség” elcsavart, hazug elve az a Dejanira-köntös, a melyet a zsidó érdekektől saturait s illő áron megvesztegetett napisajtó magára ölteni szokott. Igen, a zsidósajtó gúnyolja ki piszkos cynismusával egyformán a Don Quichote-féle álmokat és a nemzefi szent törekvéseket.

Nálunk nem a nemzeti hangulat teremti a journalistikát, hanem a napisajtó a közérzületet. Ez pedig zsidó zsoldban áll. Nagyon kevés kivétellel nyilatkozatom e vádat általánosnak ki. Pár rongyos zsidóskribler, henczegő irka-firkász vezetni orránál fogva a közvéle-

ményt Beszél nagy pathosszal nemzeti érdekekről, hogy nyúlborön meggazdagodott családja számára biztosítsa a rablásszabadságot.

Nem azoknál kell keresni a helyes elveket, a kik csak elméletben ismerik a zsidókérdést, hanem azoknál, a kik a zsidóhatalom elviselhetlen terheit már respektálni tanulták. Nem beszélhetünk addig az egész által okozott fájdalmak érzeteiről, míg a tüzet nem ismerjük.

Elegyedjék valaki a nép közé, a ki gyakorlati oldaláról kénytelen felfogni a zsidókérdést, s nem fog ezer között e g y philosemitára bukkanni. Ez a nézet a mérvadó, s köszönet érte a zsidó uraknak, hogy gyalázatos eljárásukkal ily hatalmasan terjesztik a kizsartolt népnél az antisemita elveket.

Zalai.

יהי אור

Jehi or! – Legyen világosság!

III.

Tudjuk előbbi fejezetünkből, miszerint a mai zsidóságnak tényleg 3 vallása van: mint Mózsés követői szerepelnek a politikai világban, mint nationalisták a köznép előtt, és mint talmudisták zsinagógáikban és egymás között. E tekintetben semmi kivétel. Ne higgyen az olvasó semmi egyebet, se kereszténynek se zsidónak. Ismeretes dolog, hogy a zsidók a legnagyobb képmutatók az egész emberiség között, mióta történelem létezik: hisz tőlük származik egyedül és egyenesen a „pharisaeus” név és fogalom is. Bármily szabad elvűnek, közönbösnek fitogtatja is magát a zsidó, azért ő talmudista, habár hanyag is; tőle ne várj őszinteséget. Ennélfogva ismételjük, hogy mindaz, amit mondunk áltáljában, mind arra, van mondva, aki magát zsidónak vallja; sőt még arra is kiterjed, aki 4-ed vagy 5-öd ízében zsidó. Mert a vér, a faj zsidó a zsidóban és nem a kaftán.

Mózsés vallását a rationalismussal vegyest tanítják zsinagógáikban a köznépnek, és kátéikban a gyermekeknek; a többi: a talmudismus, ker. gyűlölet s más egyéb apáról fiúra száll; azt a gyermekek megtanulják hagyományos utón a családban, zsidó társaságokban, imakönyveikben, magánintelmekből, végre pedig a magas zsidó iskolákban.

Ismeri az egész keresztény világ a zsidó honfoglalás történetét s azt a szellemet, mely a zsidóságot a legrégebb kor óta annyira elkülöníté minden népfajtól és nemzettől. Ezt a szellemet ma türel-

metlenségnek nevezik. A zsidók már Mózes idejében, sőt még Egyiptomban hozzá valának szokva magukat másoknál jobbnak, erőnyesbnek tartani; aki nem zsidó, az nem lehet valódi istenhívő, az nem lehet tiszta, az nem is ember, az barom. Ha időfolytán megtörtént, hogy közülök némelyek a szomszéd népek vallását fogadják el, a többi zsidóság ezt már el nem viselhette; egyik a másikat phanatizálta mindaddig, míg az ily vakmerők vérükkel nem lakoltak új vallásukért. A zsidó nemzetiség és vallás soha szétválasztható nem volt. Nem lehetett valaki pl. zsidó nemzetiségű és görög vallású, épp oly kevésbé mint görög nemzetiségű és zsidó vallású. A zsidó el nem viselheti a kitérést; vagy még igazabban mondva: a zsidó soha, semmi körülmények között ki nem térhet. Vallását külsőleg változtathatja akár hányszor, ez nála közömbös valami: ő minden egyéb vallást bálványozásnak, istentelenségnek tartmaugy, mint ősei 4000 év előtt, és ez annyira benn van a zsidó természetben, annyira csontja és vére a zsidóságnak, hogy phanatizmusnak már épp oly kevésbé mondható, mint bármelyik érzékünk.

Gondoljuk meg, hogy a zsidóság annyi ezer év óta mindég azt tanulta, hogy csak ő neki van istene, másnak nincs; csak egy Isten van, s ez az övé; csak az ő nemzetének, az ő országának viseli gondját a Jehova; Palaestinát maga a Jehova gonozza, kormányozza és öntözi: más országokat alantas szolgálai, az angyalok által kormányoztatja és igazgatja. Innét van, hogy lehetnek jó indulatú zsidók is a világon, ámde az ő fogalmaik gyökerestül különböznek a miénktől. Ő legjobb akarata mellett sem helyezkedhetik a keresztények álláspontjára épp oly módon, mint aki az eget száz ivadékon át mindég kéknek hallotta, maga is kéknek látta, ugyanazt vörösnek vagy sárgának soha sem fogja vallhatni, mert ezzel úgy neveltetése mint hagyományai, mint pedig tapasztalata ellenkezik. Ő azt a színt fogja kéknek vallani, a melyről mindég azt hallotta, hogy kék. – Híjába magyarázod a zsidónak, hogy a keresztény nem pogány, hogy a keresztény nem imád több istent, és hogy a valódi pogányokról sem szabad úgy érezni mint a zsidók; ő előtte csak egy vallás, egy nemzetiség lehetséges, s ez a zsidóság.

Ha a zsidóság tanait, vallása alapelveit kellőleg megismerjük, sem ama bárgyúságot el nem fogjuk követni, hogy őket megtéríteni vagy beolvasztani akarjuk, sem különbséget orthodox és haladó zsidóság között tenni nem fogunk. Eszembe jut e helyen egyik cikkíró ama kijelentése, hogy „mi” (már t. i. ő) azzal nem törődik, hogy mit tanít a vén Talmud; csak magyarosodjanak meg a zsidók, s legyenek tisztességes magyar polgárok. Ily gyermekes fecsegés szóra sem érdemes; annál is kevésbbé, mert e füzetek szerkesz-

tője oly talpra esett érveléssel sújtja agyon a praktikus életből merített példával, mikor Németország tősgyökere német zsidaira utal B. Szilágyi úrnak válaszul írt cikkében.

A zsidó, nemzet és nemzet között különbséget nem ismer; előtte csak zsidó és nem-zsidó létezik, és ezek állnak egymással szemben. A kereszténységet egy gyűnév alá foglalják nemzetiségi tekintetben: Edom (edomiták, idumaeusok; lesz róluk szó). Vannak részletes neveik is egyes nemzeteknek, de e kifejezésekkel gyéren élnek; így pl a törökök (s egyéb mohamedán törzsek és népek) ismaeliták;*) a magyarok: agarénusok; a németek: askhenászim, stb. Ez náluk mellékes dolog; a fő az, hogy nem zsidók. És e szerint irataikban ily kicsinyes különbségeket nem is tesznek, hanem ily általános nevekkel élnek: **עבום** – akkum; ez összevonása a következő mondatnak, csak az első betűket illesztvén össze: **עובדי כוכבים ומזלות** = ofdé kokhórim ummazólosz, csillagok és planéták tisztelői, vagy szolgálói). Megjegyzendő e helyen Rohlinggal szemben, aki olyanformát szenvedeg, mintha azt neki valami zsidó súgta volna meg, hogy e dolog, (amit mondandók vagyunk) oly közönséges, oly ismert valami, hogy éppen nem szorul „megsúgásra”; én egy 200 éves kéziratban is láttam, meg tömérdek régi könyvben olvastam. A dolog ez: az „akkum” szót így is értelmezik a zsidók: **עובדי כרישתום ומרים** – ofdé Christus umirjám (Krisztus és Mária tisztelői). Aztán: **ע אלילים** – ofdé elilim (hamis istenek tisztelői); **מנים** = minnim (manichaeusok); **אפיקורוס** epikúrosz (istentelen, aki a rabbinusok parancsait nem hiszi s el nem ismeri). Ezért mondja El'ázár rabbi: **הורה שקוד** = hevé sókud uimod thóra v'da ma sethósif leepikurosz (légy szorgos a thórát tanulni, hogy tudj mit felelni az „epikureus”-nak; azaz, legyen az bármely nem-zsidó, istentelen).** **אפיקורוס נכרי** = epikúrosz nokhrai nálunk annyi mint idegen, azaz keresztény eretnek (haerefcus), **אפ ישראל** – epikúrosz jisroel pedig zsidó eretnek.

Ha már csak hitvallásunk különböző volta miatt is elvesztésre szántak bennünket a zsidók, képzelhetni, hogy mit tanítanak rólunk egyéb okokért! Majd szellőztetni fogjuk azokat is. Addig is ajánlom a keresztény közönségnek, hogy a zsidók megmagyarításán, megtérítésén ne fáradozzék, arról ne álmodozzék; ne feledje el 5 ezer év történetét. Kereszténynyé lenni a zsidó előtt árulás és elaljasulás;

*) Egyszer s mindenkorra megjegyezzük, hogy az s nálunk mindenkor magyar s-nek olvasandó; cz-t írunk zsidó szavakban, nehogy k-nak olvassassék.

**Pirke ávosz ü. 16.

ezért mondják: „Ich lass mich schmadden wenn das wahr ist” (megkeresztelkedem, ha az igaz) mintegy: nyakamat adom, hogy nem igaz. Schmadden = שמד = sámad, elromolni; a kikeresztelt zsidó משומד mesumad, az elromlott.

Avellanus.

Az egyetemes zsidóellenes szövetség. (Alliance universelle antijuive,)

A m. évi szeptemberi drezdai kongresszus által kirendelt „Állandó kongresszusi bizottság”, a f. é. február hó elején Chemnitzben tartott ülésein hozott határozat folytán „Egyetemes zsidóellenes szövetségé” „Alliance universelle antijuive” című egyletté alakult át, s mint ilyen, a szászországi törvények értelmében a chemnitzi politikai hatóságnál be is jelentetett.

A szövetség alapszabályai következőleg szólnak:

1. §. Az egylet neve: Egyetemes zsidóellenes szövetség. (Allgemeine Vereinigung zur Bekämpfung des Judenthums. Alliance universelle antijuive.)

Az egylet célja a zsidókérdésnek gazdasági és társadalmi téren, törvényes eszközökkel való megoldását tárgyaló eszmecsere és rendszabályok alkalmazása.

2. §. Az egyesület korlátlan számú tagokból áll.

3. §. A tagok felvétele kiválasztás (cooptatio) útján történik.

4. §. Az egylet egy állandó meghatalmazottat választ a folyó ügyek vitelére s a külfelé való képviselőre, és kongresszusnak nevezett nem-nyilvános gyűléseket tart, melyeknek helyét és idejét a meghatalmazott a szükséghez képest határozza meg.

5. §. Az ügyvezetés költségei a tagok önkéntes Járulékaiból fedeztetnek.

6. §. Az egyesület székhelye egyelőre Chemnitz Szászországban.

Chemnitz, 1883. február 20.

Az egyetemes zsidóellenes szövetség.”

A második antisemita kongresszus.

A drezdai első antisemita kongresszus állandó bizottsága f. é. február elején Chemnitzben tartott ülésein egyebek közt azt is elhatározta, hogy f. é. márcziushó 27. és 28-ik napjain a m á s o d i k zsidóellenes kongresszus Chemnitzbe egybehívassék.

E kongresszus tárgya lenne a) az ügyviteli és számadási jelentés tárgyalása; b) határozathozatal a beérkezett indítványok fölött; c) egyéb ügyek elintézése.

A kongresszusban részt venni kívánók egy, nevükre szóló belépti jegyet válthatnak 10 márkáért Schmeitzner Ernő kiadókönyvkereskedőnél mint az „Egyetemes zsidóellenes szövetség” ügyvivőjénél. Hogy a résztvevők száma iránt a rendezőség kellő időben tájékozhasssa magát, a belépti jegyek f. hó 20-káig váltandók.

A kongresszuson előterjeszteni szándékolt indítványok pedig szinte f. hó 20-káig ugyancsak Schmeitzner Ernőnél bejelentendők.

Midőn ezen tervbe vett második zsidóellenes kongresszusról a fentebbiekben a magyar antisemitáknak hírt adunk a célból, hogy a kik a kongresszuson esetleg résztvenni óhajtanának, tájékozhasssa magukat, szükségesnek látjuk kijelenteni, hogy mi a központi irodát nem mulasztottuk el eleve figyelmeztetni arra, hogy a második kongresszusnak a jelen hóban szándékolt tartását időszerűtlennek tartják. Se az évszak, se a mozgalom pillanatnyi állása nem igazolja a kongresszusnak a közeli napokban való összehívását. Legalább f. évi szeptemberig bizvást lehetett volna várni.

A dolog ily állásban, legalább e sorok Írásáig, tudunkra, a magyarországi antisemita előharcosok közül alig fog valaki e második kongresszuson részt venni; s ha ezek nem mennek, bizony aligha megy egyáltalán valaki Magyarországból.

A kongresszus lefolyásáról jövő aprili füzetünkben fogunk tudósítani.

Szerencsésebb eszméje volt a chemnitzi központi irodának az, hogy „Schmeitzner nemzetközi folyóiratát” (Schmeitzner's internationale Monatschrift), a mely m. é. december végéig csak hébe-korba hozott antisemita cikkeket, f. évi január 1-jétől fogva az „Alliance universelle antijuive” hivatalos közlönyévé tette. Tartalomra s beosztásra nézve e folyóirat most a „12 röpirat”-nak valóságos német képmása, csakhogy a n e m e t nyelv útján természetesen e g y e t e m e s antisemita központi közlönyt képez.

E központi hivatalos közlönyből egyebek közt azt is megtudjuk, hogy az Istóczy-féle manifestum-brochure eddigelé már n e g y v e n e z e r példányban ment az európai közönség közé. *

A zsidó-állam az államban.

– A new-yorki „Century illustrated” után. –

(A közlemény folytatása és vége.)

III.

Azon magatartásnak ezen fejtegetése, melyet az oroszországi zsidók*) nem-zsidó alattvaló-társaikkal szemben változatlanul követtek és követnek

*) Ezekhez bizvást hozzáadhatjuk Poroszország és Ausztria keleti tartományainak, Galicziának, Bukovinának, Romániának, Magyarországnak sat. zsidóit is, mert ezen országok valamennyijében a dolgok állása teljesen egy és ugyanaz.

ma is, – nem lenne teljes, ha nem ismertetnénk meg röviden azon *eljárást* is, a melyet ők a nem-zsidó bíróságok törvénykezésével szemben követnek, valamint azon kötelezettségeiket is, melyek a nem-zsidókkal szemben tett esküik és adott ígéreteikre vonatkoznak.

Ezen kérdések elseje mindéi kétértelműséget kizáró módon van a „Khoshen-Hamishpat”-nak (26-ik fejezet 1. §.) következő kivonatában megállapítva:

„A zsidóknak meg van tiltva zsidók elleni ügyeiket nem-zsidó bíróság elé vinni. Ez a tilalom nem vészít erejéből még akkor sem, ha a nem-zsidó törvények egybevágóan a héber törvényekkel, sőt még akkor sem, ha mindkét fél nem-zsidó fórum elé akarná vinni az ügyet. A ki e tilalmat megszegi, az gazember. Ilyen cselekmény egyenlő az istenkáromlással és az egész mózesi törvény elleni fellázadással.”

A bűnös persze a kherem-nek egész szigora alá esik, és az alól mindaddig nem oldathatik fel, míg ellenfelét a nem-zsidók hatalmából ki nem szabadítja.

Mily állhatatosan vitetik keresztül ez az elv, két igen nevezetes okmányból, a 165. és 166. okmányokból látható. Ugyanis két zsidó tag választandó a vegyes alsó (orosz) bíróságokhoz. Ezen bagatell bíróságok inkább a „szokás” mintsem az írott törvény alapján ítélnék. A zsidó bíró-jelöltek, mielőtt megválasztják a zsidók őket, a *beth-din* elé idéztetnek, s ott eskü alatt köteleztetnek arra, „hogy azon egész idő alatt, míg az apró-ügyi bíraskodás teendőit végzik, a *beth-din* és *kahal* szabványaihoz és utasításaihoz fogják tartani magukat; ugyszinte, hogy feltétlenül engedelmessé válnak azok minden parancsának azon ügyeket illetőleg, melyek a bíróság elé kerülnek.” Ezután egy 4 tagból álló bizottság – kettő a *kahaltól* s kettő a *beth-din-től* – küldetik ki a végből, hogy a két zsidó bíró magatartására nézve szabályrendeletet dolgozzanak ki. S e bizottság megállapodásai a zsidó bírák által az egész éven át pontosan keresztül vitetnek.

Ezen előzményekből is ítélve, természetes dolog, hogy zsidók által a keresztény bíróságoknál letett eskük vagy eskü alatti vallomások is érvényesek vagy érvénytelenek lehetnek.

A keresztények irányában vállalt kötelezettségek alóli kibúvársra további alkalmat nyújtanak a *Kol-nidreh* név alatt ismeretes évenkénti vallásos szertartások, a melyek a *Jom-Kipur* nagy ünnepének bevezető aktusát képezik. E nap a nemzeti tisztulásnak, bűnbocsátásnak s az éggel való kiengesztelődésnek napja, a midőn valamennyi imaház szintúgy mint a különböző testületek zsinagógái bezáratnak, különös rendeletre és a *kherem* büntetésének terhe alatt, úgy, hogy Izrael, atyáinak istenét együttesen, mint egy nagy család imádhathja a nagy zsinagógában. Ez a tizedik nap a héber újév után, s nagy szentsége szigorú böjttel van jelezve, mely böjt minden felnőttre sőt minden 12 éven felüli gyermekre nézve is, az ételektől 24 óráig való teljes tartózkodásból áll. Ezen ünnep szintúgy mint az újévnap a jelentőségteljes (zsidó) hazafias jeladással, a szent kürtök megfűvészával végződik, a mire az egész gyülekezet ezen hagyományos felkiáltással felel: „A jövő évben Jeruzsálemben!” A böjt és a közima előtte való éjjel kezdődik, két órával naplenyugta előtt, s kezdetét veszi a *Kol-nidreh* szertartásával, a melyre nézve álljon itt magának Brafmannak leírása:

„Minekutánna az ünnepi öltözetben levő férfiak és nők elfoglalták volna külön helyeiket a zsinagógában, a mely a mindegyik személy által tartott viaszgyertya által van megvilágítva, és a kórus vezetője (kántor) elfoglalta volna helyét, – a község legelőkelőbb tagjai kinyitják a frigyszekrényt, s mély áhítattal kiveszik belőle a thórát, mialatt a kórus háromszor ismétli a híres Kol-nidreh imádságot egy régi hagyományos dallam szerint; az egész gyülekezet harsányan éneкли ezt. Azon ünnepélyességből és áhítatból ítélve, a melylyel a zsidók ezt az aktust végzik, az idegen természetesen azt következtethetné, hogy ez a tulajdonképeni központja az egész éven át tartott lelki gyakorlatoknak. De ha értené a nyelvet, megtudná, hogy ezen, oly tiszteletet parancsoló ünnepélyességgel, áhítattal és isteni félelemmel kimondott szavak e g y á t a l á n n e m i m á d s á g, hanem egy aktus, a melylyel az egész nemzet visszautasítja magától mindazon ígéreteket, esküket és kötelezettségeket, a melyeket mindegyik tagja tett az elmúlt, és tenni fog a jövő évben. Egy egész nemzet lekötött szavának ezen nyilvános visszautasításával, a társadalmi élet egész erkölcsi alapja tényleg darabokra hull. Ez egy oly kebellázító tény, hogy magának a talmudista világnak legnagyobb tekintélyei tiltakoztak ellene. De még ők se tudtak semmit se tenni a szokás hatalma ellen, és a Kol-nidreh megtartja helyét a zsidó rítusok között.”

A zsidóbarát ügyvédekről.

Nem a t.-eszlári bűnpártoló banda három ügyvédjéről, a gyilkos sakterek védelmére szövetkezett eme trifoliumról akarok ezúttal szólni; Polonyi fiskális úrnak az országgyűlésen elkövetett zsidó-dédelgető beszédét is érintetlenül hagyom, hanem szólok általában a nagyszámú zsidóbarát ügyvédekről, a kik erős védbástyáját képezik a zsidóság uralmának.

Az ügyvédi karban hál' istennek akadnak többen oly derék, az önérdék által nem vezérelt férfiak, a kik nem állanak be a zsidók uszályhordozóivá, a kisebb-nagyobb hatalmú zsidó-bankárok aláztos szolgálivá, hanem nyílt és őszinte szószólói az igazságnak és bátor kimondói annak, hogy anyagi romlásunknak, szellemi eltörpülésünknek fő-fő okozói, az uzsoráskodó, a kereskedelmet uraló, a nemzetgazdászatot befolyásoló s a hírlapirodalmat önző céljaikra fölhasználó zsidók.

Ily nyílt őszinteséggel kellene szóllaniok és cselekedniük a díszes ügyvédi kar mind megannyi nem-zsidó tagjainak. Az előtt a legtöbb szabadelvű reform-eszme az ügyvédi kar kebelében talált leghálásabb talajra, az ügyvédek voltak a nemzet érdekeinek legbátrabb szószólói, az ügyvédek köréből kerültek ki a nemzet jogainak legerélyesebb, leg-tántoríthatlanabb bajnokai. Ezért volt az ügyvédi kar mindenha tisztelt, becsült testület Magyarországon s az ügyvédi kar legtöbb tagjának ily irányú, a nemzet óhajtásával egyező tevékenységében találja magyarázatát azon anomália elnézése sőt elősegítése is, mely szerint hazánkban az ügyvédi pályára készülők fölös számban özönlötték el az egyetemet.

Hadd szaporodjék az ügyvédi kar, mondók, hadd erősödjék eme testület, melynek kebelében a hazafias érzületeknek, a közjónak, a közérdeknek mentsvára van megalkotva.

Ma – fájdalom – már nem így van. Azon ügyvédek, kik a nemzet testén élődd piócák, a zsidók ellen nyíltan fölszóllalni elég bátrak, elég őszinték s eléggé jó hazafiak – csak kivételeket képeznek. A nagy többség rabszolgája a zsidó-uralomnak. Rideg, önző számításból, hogy a zsidó-uzsorásokat clientelájuk körében megtarthassák, készek az ilyen ügyvédek a zsidó-érdekek leghűbb védelmezőivé szegődni; nemcsak elhallgatják s nemcsak szépíteni, kimenteni igyekeznek a zsidók által elkövetett visszaéléseket, de sőt elő is mozdítják azokat, s azon nyomorult pár forint perköltségért valóságos ágenseivé lesznek a zsidók furfangos és alattomos törekvéseinek.

Annál károsabb, annál vétkesebb cselekmény ez, mert az ügyvéd urak erős akarattal sok jót tehetnének a zsidó-gazságok meghíúsítása, vagy legalább az ily gazságok szomorú eredményének mérséklése érdekében. Hány esetben tudja az ügyvéd, hogy ez vagy amaz a zsidó milyen gyalázatos uzsoráskodást visz végbe, hogy megcsalta, milyen furfangos módon behálózta, megkárosította egyik-másik keresztényt. Nem egyszer hallottam bizalmas baráti körökben ügyvéd ismerőseimet majd ezen majd azon zsidó-clientek szertelen uzsoráskodásáról, istentelen vagyonszerzési utairól megrovólag nyilatkozni, és mégis ezen derék ügyvéd urak nemcsak kalapot emelnek az általuk ismert uzsorás, ismert csaló előtt, hanem még szerencsájuknek tartják, hogy az a gaz zsidó rájuk bízva pereit s hogy eszközeivé lehetnek a zsidónak a magyar ember tönkretételére irányuló törekvésében, s mikor az önértetes, tisztességes ügyvédnek a saját reputációja érdekében is az lenne a kötelessége, hogy ebrúdon vesse ki az irodájából az ilyen zsidó-client, hát akkor e helyett kezét szorít vele, átveszi a proccessust és teljes buzgósággal segít a zsidónak a nem-zsidót a bukás örvényébe sodorni.

Sőt e zsidóbarát fiskális-klikk még egyebet is tesz, pedig már azért, legalább direkte, perköltség alakjában, nem is húz semmi hasznot. A nemzet azon törekvése, hogy a zsidók uralma alól magát végre emanczipálja, a zsidók által tönkretett, kifosztott, saját hazájukban hontalanságra kárhóztatott keresztényeknek a vízbehaló vergődéséhez hasonló erőlködése sok esetben a zsidók fenhatósága alatt álló zsidóbarát-fiskális klikk ellentörekvésén szenved hajótörést. Éhez a klikkhez tartozó urak nemcsak ellenségei a törvény korlátai közt mozgó antisemitizmusnak, mely nem egyéb, mint az elnyomott jogos védelme az elnyomó ellen, hanem meghíúsítani törekszik minden oly szándékot, mely a zsidó uralomnak szűkebb korlátok közé szorítására irányul. A többek közt ismerek egy keresztény ügyvédet, a ki a legalávalóbb eszközök igénybevételétől sem riad vissza, hogy egy – az antisemitizmus hírében álló egyénnek minél több kellemtelenséget okozva, őt végre anyagilag is megrontva, az illetőt passivitásra kényszerítse. S midőn ezen tisztességes ügyvédhez nem illő üldözések miatt némelyek által szemrehányásokkal illetetett, nem általlotta magát azzal védeni, hogy mindezt ügyvédi kötelessége parancsolja. Tehát azt, a ki nézeteinek az egyéni szabadság korlátain belől kifejezést mer adni, üldözni, megrontani ügyvédi kötelesség?

Ismerek égy roppant szabadelvű, nyílt, őszinte szókimondó, demokratikus phrazisairól híres ügyvédet, a ki mindezen sajátságai daczára, hatalmas pártfogója a zsidóknak, sőt nem áttallja kimondani, hogy ez az élelmes nép nagy jövőre van hivatva, és a mit elkövet, a mit a természetjogerzet egyenesen gagszágnak nevez, az nem egyéb, mint a létérti küzdelem ügyes fölhasználása az isten által adott tehetségnek, légysem közé kapva ez urat, kérdést intéztem hozzá, hogy demokratikus érzületeivel váljon hogy férhet össze a zsidóknak a nép anyagi és szellemi tönkretevéseire irányuló gagszágát jogosnak hirdetni? Sarokba szorítva, a kibúvó ajtót ezen nyilatkozatban vélte fölálalhatni: Hja kérem, így nyilatkoznom az ü g y v é d é r d e k e parancsolja.

Tehát oda sülyedt volna már a díszes ügyvédi kar önérzete, hogy mindenben az önérdek vezesse ezen testület tagjait? hát az ügyvédi diploma már a zsidó gagszágok takargatásának s ezen gagszágok ellen fölálló elnémitásának szolgál eszközéül?

Mint cikkem elején emlitem, az ügyvédi kar tagjai sorában vannak még önérzetes, derék hazafiak, a kik tisztában vannak azzal, hogy a Themis palota nem arra való, hogy azt az ügyvéd urak a zsidóknak eladják. Ezen, az ügyvéd önérzetével, nemes ambíciójával bíró férfiaknak föladatuk hatni kollégáikra, hogy azok az ügyvédi kar tekintélyének lealacsonyításával, hazafias kötelességeik megtagadásával, az ügyvéd név beszennyezésével ne szegődjenek a zsidóuralom szolgálivá; hiszen van anélkül is elég zsidó-prókátor, – a kik maholnap a nem-zsidó ügyvédek végkép leszorítják a térről, – hagyják ezeknek az ilyen piszkos utón megszerezhető kenyeret.

Azonban az ügyvédi közbenjárás igénybe vételére utalt közönség is – saját jól felfogott érdekében – hasson oda, hogy a zsidó saktervédő, bünpalástoló, a zsidó uralom terjedése érdekében arczátlankodó zsidóbarát fiskális-klikk észre térjen. Kerüljék el az ilyen zsidóbarát fiskálok ajtáját, hadd legyenek hát ők kizárólag a zsidók ügyvédei; tudom fölkapik az állók mellette, mert a zsidó csak addig gavallér, a míg érdeke ki vánja, s az illető urak előbb-utóbb befogják látni, hogy a zsidó-barátsággal, a sakter protektúrával csak szégyent, csak közmevetést arattak; azok magyarul mondva: kikaparták a gesztenyét a zsidóknak, miközben arcukat, kezöket bepiszkolták a piszkos munka által.

Biharmegye.

m-fi.

A Kahal az egyetemen.

Hogy kahal létezik, azt bizonyítani úgy hiszem már felesleges. A „12 röpirat” olvasóira nézve talán nem lesz egészen érdektelen, ha röviden megismertetem, hogy mikép működik a kahal a budapesti egyetemen. Minden hosszas előzmény nélkül a dolog meritumába bocsájt-kozom.

Ezelőtt 3 esztendővel elfogadott az egyetemi olvasköri közgyűlés egy új alapszabály-tervezetet, a melynek egyik pontja így szól: „Minden 15 olvasóköri tag egy érdekkört képez, s beküldhet egy bizottsági tagot az olvasóköri bizottságba”. Nem fejtegetem itt, hogy micsoda ab-

surd idea ez, csak annyit jegyzek meg, hogy tetszett ez nagyon a zsidóknak, mert a régi alapszabályok szerint alig választottak meg néha-néha egy két zsidót bizottsági tagnak (elég szegény, hogy ennyit is,) s most ez új alapszabály szerint minden 15 zsidó összeáll s beküld egy unsere leítot vagy keresztényt talán, de olyat, a ki kiváló érdemeket szerzett magának a zsidó érdekek pártolásával. Fel lett ez az alapszabálytervezet terjesztve a ministeriumhoz megerősítés végett, s onnét leérkezett még 1881-ben némi hiányok pótlása végett, s azóta hevertette egyik bizottság a másik után az asztalfiókban, azok miatt az ominózus érdekkörök miatt, noha az alapszabályok módosítására igen nagy szükség volt. Most végre az idei bizottság elhatározta, hogy ezen pont kihagyásával újra közgyűlés elé terjeszti a tervezetet, s kitűzött egy közgyűlést február 25-ére. Megtudván a zsidók, hogy mi lesz a tárgya e közgyűlésnek, mindjárt összeröföntek, s egy nap alatt 40 olyan zsidó iratkozott be, a ki szeptember hóban ingyen tagsági jegyért folyamodott, de nem kapta meg, s most különböző facultások segélyegyletei által segélyeztetik, s lefizették február 24-től márczius 1-sőig terjedő időszakra, tehát 4 napra (mert márczius 1-én már a III-ik részletet kell fizetni) a II-ik részletet, a mi a beiratkozási díjjal együtt 3 frtot tesz.

A pénzt pedig kapták a miskolczy körtől, melynek elnöke Mezei Ernő országgyűlési képviselő, a ki úgy látszik inkább törődik rituális hívei dolgával, mint az ország ügyeivel, képviselő létére. Természetesen az olvasóköri bizottságnak is volt annyi esze, hogy most már elhalasztotta a közgyűlést márcziushóra; ha olyan sok pénzük van a tisztelt sémitáknak, hát fizessék le a III-ik részletet is

Na erre lett még aztán „gewaltirozás” s összegyülekezének egy kávéházban rituális gyűlésre, és szavazának ott elnöknek, bizottsági tagoknak s tudja isten még kinek s kinek nem, rettenetes bizalmatlanságot, s megesküvének (talán sakterkések villogtatása mellett), hogy ezért rettenetes boszút állanak, s mit főztek ki? azt, hogy a márczius 15-iki nemzeti ünnepélyre a szónokok az ő embereik lesznek, (t. i. nem-zsidók, mert annyira mégsem mentek, hanem zsidó barátok;) hanem biz evvel csúfosan felsültek, mert az egyszer, s ez első eset, a keresztények is összetartottak, s megmutatták a zsidó polgártársaknak, hogy ők is számot tesznek még az egyetemen. A vége a heccznek az lett, hogy a rektor megtiltotta e tárgyban közgyűlést tartani, és így az olvasó kört rituálisan lesakterolni akaró törekvés most az egyszer fiaskót vallott.

Budapest, 1883. márcziushó 8.

Egy egyetemi polgár.

Hangok a vidékről.

– Nyílt levelek a szerkesztőhöz. –

Kis-Körös.

T. képviselő úr! – Mint a „12 röpirat” hűséges olvasója és az antisemitizmus harczosa, bátorkodom felkérni, hogy azokban soraim közül azokat, melyek odavalók volnának, köztudomásra hozni méltóztatnék.

60-70 évvel ezelőtt csak 2 zsidó lakott itt, s 35 évvel ezelőtt a volt főszolgabíró Földváry Gábor vasra verette a zsidók itteni rabbiját, s deresre huzattá Strazburger Mátyás Izrael fiát, persze szemtelen csel-

szövő üzérkedéseikért (1848-49). – 35 év letelte után 3-400-ra szaporodott e hyena-faj száma; s a régi birtokoknak ha nem örökös tulajdonosai, úgy haszonbérleti. Vannak p. o. itt: Telekyek, Batthyányiak, Pejacsovics grófok, Radvánszky, kalocsai érsekség birtokai, melyek jóformán mind a zsidó oraságok bitorlására bízatták.

S ha az ember e vidéken széttekint, a körös erdők, szarvasok és őzök hajdani tanyáján, mit lát? – a végpusztulás romjait; persze mert e poloska fajnak csak pénzszerzés a célja, s ennek következtében a kereszténység tönkretéve; azért megrabolja még azt a földet is, mely neki tápot nyújt s örök nyugalomra helyet ad.

A zsidófajnak a kereszténység tönkretéve a célja. Jelenleg csak magamról mondok el egy példát; ugyanis: Veisz Herman, egyházunk üvege, családos zsidó, beállít egy nap hozzám, s rimánkodva kér, hogy a helybeli takarékpénztárnál tartozik 30 frttal s egyik keze megvakult, kinek helyébe lennék én. Nagy kérésének engedve aláírtam váltóját; s mit tett a bitang? új kölcsönt, 50 frtot vett fel, s a másik kezes nevét aláírta, s a váltót 3 hónapra óvatolni hagyta. Az óvatolást megkapva, rögtön a másik kezeshez mentem, vérrokonához, ki azt a választ adta, hogy ő ebben a dologban nem tud semmit, ő nem kezes, és a váltót nem is írta alá. Nekem sem kellett több s a kezesnek meghagytam, hogy, ha a váltó délig kiegyenlítve nem lesz, egész familiáját.....

Ez segített is, mert a dolgot rendbehozták 56 frt 60 krral.

Van itt még egynéhány Makkabaeus, kikről jövőre fogok írni.

B. Gyurián Pál.

Király-Darócz. (Szatmármegye.)

T. képviselő úr! – Létezik (illetőleg kevéssel ezelőtt létezett) N. Károlyban „Pollatsek Ábrahámné és fiai” név alatt egy dúsgazdag kereskedői cég, melynek terjedelmes birtokai vannak, s befolyása nemcsak a megyében, de a fővárosban is jelentékeny; hitele pedig messze kiható, háztartása és fényűzése közmondásossá vált, és melynek váltóit forgathatni szerencsének tartották. Midőn így a ház üzletviszonyai s hitele a legszilárdabb alapokon látszottak nyugodni, mert kétkedni ennyi biztosítékkal szemben tán az örültséggel határos lett volna, f. évi február 10-én történt azon megfoghatatlan esemény, hogy a n. károlyi Rothschild, rex Judaeorum fényes termeiben kimondatott a krach! – igen, a valóságos, a szörnyű krach! mely egy milliót nyelt el.

A jelzett zsidó család legifjabb tagja állítólag titokban szerencsétlen börzejátékos lévén, összes vagyonát, mely 450,000 frt erejéig van becslve, a tőzsdén elveszté; de vagyona csak felét képezi a tartozásnak, mert a bankok és bankárok értesülvén a bukás felől, beszüntették neki a fizetést, s Pollatsek Dávid váltóit egyszersmind értéktelennek nyilvánították. Most ki fogja a szenvedett tetemes károkat megtéríteni? A váltótörvény értelmében kétségkívül a szegény, szánalomraméltó kezesek! Számosak az érdekelt felek, több magyar birtokos család, mely előnyösnek tartá ily céggel összeköttetésben lehetni s váltóit forgathatni, jelentékeny összegek erejéig lesz károsulva. Minő izgatottságban tartja a Pollatsek ház bukása Nagy-Károlyt és vidékét, alig képzelhető! A zsidóság szörnyű levert, látva egyik oszlopát oly dicstelenül kidőlni, szomorúan jajveszékelnék, a nemezis utólérte őket.

A „kecskeméti magyar védegyelet” üdvös példája körünkben is utánzásra méltó lehetne; akkor az ilyenmű krach nem rendíthetné meg vidékünket; de bízunk a magyarok istenében, ki népét a válságok közepette soha el nem hagyta, és azon lelkes honfiakban, kik a képviselőházban a zsidókérdés parlamentáris utón való megoldásához fogtak, és nem mulasztották el a zsidó nagyhatalom túlsúlyra vergődését korlátozni, az emanczipáció elvét elvetvén, a zsidókkal szemben az egyenjogúságot érvénytelennek nyilvánítani; és oly párt ellenében, mely a zsidókat védelmezi, annyi helyes érvekkel felfegyverkezve, az antisemita pártnak győznie kell!

A fent jelzett eseményt, mely nálunk lefolyt, kötelességemnek tartottam tisztelt képviselő úrnak tudomására hozni.

Párthíve

Körrey Etel.

Bikity. (Bácsmegeye.)

Tekintetes képviselő úr! – 1882-ik évi február 10-én délelőtti 10-11 óra között vallási szertartással kísértünk örök nyugalomra egy tisztos éltes nőt; tehát vallás-kegyeletességi ténykedést végeztünk, mely szertartások a történelem tanúsága szerint még a legvadabb népek által is nemcsak respektálcatnak, de kegyeletes tiszteletben is tartatnak... és íme mi történik? Három sémita fajú ifjú ember kocsin ülve kihajtat egy korcsmából, és látva e kegyeletes gyászmenetet, ettől úgy 40-50 lépést megállva, zsebvelőiket esernyőre kötve és mint diadalzást lobogtatva, akkor, midőn karmesterünk ama szívet lelket megható „In paradysum deducant te angeli”-féle éneket vagy egyházi dalt zengedezné, ők t. i. e reményteljes akasztófa-virágok kocsijukkal megállva és zsebkendőszászlóikat lobogtatva, ordítózás és állati bömböléssel reá kezdek a híres „hallo d-e te körösi lány”-féle profán dalt. Elképzelheti tekintetes úr levert hangulatunkkal párosult megbotránkozásunkat, és kevés híja volt, hogy e nyomorult fajzatra reá nem rohantunk, és porrá nem zúztuk őket. De hisz mi keresztények vagyunk, türelmünk néha a birka türelmig megy.... Itt is győzött a jobb érzélem, bízva abba, hogy hisz van, és lesz még igazság kiszolgáltatva zsidók ellen is És oda folyamodtunk s nem is nagyon csalódtunk! Egy hosszú év után „venerunt montes ad mures”, f. é. márczius 17-én lesz végtárgyalásunk, és jó lesz, ha rajtunk nem teljesedik be a „plus valet favor in iudice quam lex in codice”-féle állításnak azon következménye, hogy se hideg se meleg nem vagy, kihánylak a számból, és még talán nekünk kell e gaz faj korcs utódait megkövetni. . .

Vederemo!

Merczifalva. (Temesmegeye.)

A minap az „Egyetértésiben – s talán máshol is – Klapka tábornok úr egy nyilatkozványt bocsájtott világgá, mely csaknem magasztalólag szól azon némi szolgálatokról, melyeket 1848-ban és 49-ben a zsidóság a magyar nemzetnek tett volna. – Máskor is történtek már hivatkozások ilyen szolgálatokra; sőt az a kérdés is felvetetett: kik voltak hát ama zsidó hősök? De mert. mindezek csak általánosságban hangzanak, a honvédek és a nemzet is szívesen hallgatott, gondolván: hogy hát amaz évek dicsőségéből jut is, marad is.

Klapka tábornok úr nyilatkozványa által a dolog azonban már egy egészen konkrét alakot kezdvén felvenni, a további hallgatás nyílt nemzeti bűn volna; mert még oda is lyukadhatna ki elvégül, hogy a magyarokat voltaképp a zsidók húzták ki a hínárból; a mihez hasonló 1848-ban a bécsi lapok is kürtöltek, állítván: hogy a magyar „csordák” csak az által váltak némileg ellentállásképesek, mert valamennyi csapatnál a segélyző rótták lengyel és francia katonákból állanak, a kik közt a magyarok csak a tudatlan, gyáva töltelékét képezik.

Egy kis epizódot fogok hát a honvédvilág azon korából elmondani, mikor Knezits Károly mint ezredes a III-ik magyar hadtest egyik hadosztálynoka volt. A történetke igaz voltát ugyan beigazolnom is kellene; de miután Klapka tábornok úr ezen beigazolást már megtette, alóla magamat felmentettnék érzem.

A ki honvéd volt, emlékezni fog, hogy a megürült élelmezési tiszt állomások mindég szabad jelentkezés útján lettek betöltve. – 1849 tavaszán egy ilyféle jelentkezési felhívás köröztetésekör történt hát, hogy Knézits pár napra reá azon kérdéssel lépett be az irodába, hol mint hadosztályi segéd tiszt Írogattam:

„Jelentkezett-e már valaki a köröztetett élelmezési tiszt állomásra?”

„Jelentkezett”, felelém.

„Nemde ismét zsidó?”

„Nem tudom, – felelém, – itt a neve.”

„Csakugyan ismét az!” kiálta fel Knézits majdnem boszúsán, és a czédulát az asztalra dobá.

A szelíd, nemes érzésű úri embernek ez a felhevülése szörnyűséges szeget ütött a fejembe. Tudta is az akkori magyar honvédfiú megérteni, hogy a haza s nemzetért lángoló szívbe még egy kis gschäftelesi ihlettség is belefér. A dolgot tehát elhatároztam figyelemmel kísérni. Amaz időn túl már csak két zsidó nemzetségű tiszt volt a III-ik hadtest állományában: egy nagyon kedvelt tüzérhadnagy a Freudenreich-féle dicsőséges ütegnél, és egy kapitány, később őrnagy a huszárságnál. Mind a kettőnek nevével is szolgálhatok.

Alig múlt el egy pár hét, és a hadtesti parancs ismét tartalmazott egy ily jelentkezési felhívást egy új élelmezési tiszt állomásra. A felhívás a hadosztályokban s a dandárokban csakhamar köröztetett, és íme ki jelentkezett? a mi kedvelt zsidó tüzérhadnagyunk; azon üteg hadnagya, melynek legcsekélyebb közembere egy kapitányságért sem hagyta volna oda üteget.

Ez eseményre aztán már egy kissé értettem jó főnökömmnek boszúságát; de teljesen csak most kezdem megérteni, miután Klapka tábornok úr is csak azt constatalja: hogy hát az ő legderekből zsidója sem ambitionált többet egy kis tisztességes élelmezési állomásnál.

⊖

Bonyhád. (Tolnamegye.)

Hogy mennyire szeretik a zsidók az ártatlan leányokat a zsinagógába – hihetőleg imádkozni – csalogatni, íme ismét egy példa.

Múlt évi november 2-án a szolgabírói hivatal udvarát tele az úgynevezett „Bocher”-zsidókkal látván, azt a választ nyertem, hogy a hely-

béli, Havlicsek nevű nyerges mesternél levő 11 éves árva leányt, kit gazdája este 6 óra tájban egy favágóhoz küldött a városba, visszajövet két zsidólegény az utcán – sötét lévén – megragadták és őt az ottan közellevő orthodox zsinagógába húzni akarták.

A leány védelmezte magát; a zsidók 13 forintot ígértek neki, ha velők bemegegy; de a leány kiáltása és ellenszegülése folytán lárma történt, a zsidók pedig megugrottak. A leány hazaszaladt, Havlicsek gazdájának elbeszélte a történeteket, és a karján látszó vörös foltot – az erőszak jelét megmutatta.

Havlicsek a leánynyal azonnal a városházára ment, de ott már senkit sem talált; onnan a város bírójához sietett, ki a panaszosokat, miután már beesteledett, más napra rendelte a városházához. Másnap a bíró, jegyző és egy esküdt jelenlétében a leányt kihallgatták, és a helybeli szolgabíró úrhoz utasították, a hol a leány, gazdája és a városi bíró jelenlétében ugyanazt vallotta, mit a bíró előtt, t. i. hogy két zsidó először szép szóval, aztán 13 frt ígérettel, s végre erőszakkal akarta a zsinagógába csalni.

Erre a szolgabíró úr, ki igen erélyes és igazságszerető ember, minden Bonyhádon lakozó, 100-on felül levő Bocher-zsidót maga elébe rendelt, és egyenként a kis leánynyal szembesített; a leány az ötödikben ráismert az egyikre, a másik hihetőleg megugrott, vagy elrejtőzött. A vizsgálat erősen folyik, eredményeiről mindeddig semmit sem tudni. –

A szomszéd B-k városában egy uzsorás zsidónak, F-r Dávidnak, ki váltóra még most is 300% kamatot vesz, ablakait beverték. A zsidó rögtön a járási szolgabíróhoz futott, és azt híresztelte, hogy nálunk nagyszerű zsidóheccz van; – jött is mindjárt az albíró lóhalálában több pandúr kíséretében az ügyet megvizsgálandó, és igen szigorúan kezdte meg a vizsgálatot úgy, hogy a gyanúsítottakat éjjel 11 órakor ingben gatyában az ágyból kihurczoltatta; – lett pedig belőle – semmi!

Minden zsidó uzsorás, – ez már a gseftje; – ismerek egy F. J. nevű zsidót, ki vakandok módjára csak setétben működik, a világ előtt pedig jó hírben lenni kíván; – ez a zsidó adott egy Margalits István nevű ottani lakosnak 60%-re az az: 5 forint havonként előre fizetendő kamatra pénzt, a végén aztán beperelte, és tönkre tette. – Csoda hát, ha ilyen vérszopók ablakait beverik?! De milyen nagy gezereszt csinálnak, ha egy uzsorás zsidónak ablakát beverik! – történt ott már több ablakbeverés is keresztényeknél, és senki sem mozdult. Múltkor egy becsületes polgárnak szinte beverték ablakát, a szobába másztak, és 360 frtját is elvitték, még a kakas sem kukorékkolt utána; de ily kötni való vérszopó zsidó oltalmára az egész tisztikar megindul. Azt lehet csodálni, hogy a kifosztott nép csak ablakát veri be a vérszopónak

Szeretném a mi magas kormányunk fülébe súgni: hogy ne a fényes palotákból ítélje meg a nép nagy nyomorának okát; a bölcs honatyáknak pedig: hogy hatoljanak a nép minden rétegébe, és úgy fűr-késszék okát annak, és meg fognak győződni, hogy nem a hírdedt nagy adó, hanem a zsidók lelketlen uzsorája teszi tönkre a népet; nem a nagy adó miatt hagyja el sok szerencsétlen honfitársunk szeretett házáját, és vándorol ki Amerikába, hanem a túrhetlen zsidó uzsora miatt.

Bármerre forduljon a keresztény, zsidó áll útjában; bármihez fogjon, zsidóba ütközik, az kiveszi szájából a kenyeret, a szegénynek nem marad egyéb a durva munkánál, melynek szerzeményét ismét csak a zsidó harácsolja el. f.

Sáros és Zemplén felvidékéről.

Honunk felső vidékeiről a nép kivándorlása annyira feltűnő, hogy ezt az országgyűlésen is komolyan veszik, és tanácskoznak honunk atyái a fölött, hogy miképen lehetne elejét venni a kérdéses kivándorlásoknak, és hogyan lehetne a felvidéki föld termőképességét, és mivel, fokozni.

Igaz, hogy a felvidéki megyékben legtöbb helyen a föld talaja igen-igen terméketlen vadvizes, és igaz, hogy a kormány e tekintetben eddig vajmi kevés gondot fordított; de bármily erőt is fordítson, ezen gyökeresen segíteni aligha képes lesz, mert a nép elszegényedésének nem egyedüli oka a talaj silánysága, de a mennyisége is, mert Sárosmegyében egy e^hész telekre 34 hold mérettetett ki, s az ahhoz tartozó igen csekély legelő és erdővel, melyek többnyire csekély cserjéből állanak, ezen egy telek sokszor 4-8 család birtokában van, és 6-12-20 élő tagot kellene kitarania, s az annak megműveltetéséhez szükséges marhákat takarmánnyal ellátni; ez 34 holdból 1200 □ ölével nem telik, azért a felvidéki nép nagyrésze kényszerítve van az Alföldön aratási és napszámosi munka által élelmezését keresni, hogy legyen mivel az adót és más számtalan tartozásokat fizetni; s ezen hazulról való folytonos távollét által saját földeinek megműveltetését is elhanyagolni kénytelen.

Az utolsó években a felvidéki napszámosok Szegeden és másutt szép összegekre tettek szert; de ez nem volt elég hogy boldoguljanak, hogy törvényes tartozásaikat fedezzék, és a zsidók körmei közül betáblázásokkal túlterhelt földeiket, házaikat, marháikat kiszabadíthassák. A zsidók szédelgése, azoknak 40-100 frtig terjedő, eddig fájdalom törvény és bírósági Ítéletek által szentesített kamatai fő, legfőbb okai a nép elszegényedésének. Meg kell szüntetni az okot, megszűnik az »okozat is, azaz megszűnik a népkivándorlás is.

De fájdalom, hogy ott is, a hol hazánk boldogításáról tanácskozni gyülekeznek össze, a legégetőbb zsidókérdésre csekély figyelmet fordítani méltóztatnak, s a mi még fájdalmasabb, az ezen kérdés érdekében az életből merített, mélyen belátó szónoklatokat tréfás észrevételekkel kísérik.

A keresztény nép általában hálás érzelmekkel van eltelve azok iránt, kik őt a ragadozó faj körmeiből kiszabadítani igyekeznek; ezek azon könyörülő szamaritánusok, kik a megsebesített keresztény népet ápolni s gyógyítani iparkodnak. Éljenek a nemesen gondolkozó antimita bajnokok!

Az említett két megyében a zsidófaj praedomináns, ők uralják a felvidéki népet. A legkisebb számú faluban is lakik legalább 2 zsidó család, a nagyobb falukban 10, 20, 30, 60 sőt 100. Mindenütt zsidó a korcsmáros, a bérlő, de ő tulajdonos is, mert a zsidó úgynevezett

„chazaka”*) szerint azt a korcsmát, melyet ő kibérelt, nem szabad más zsidónak kibérelnie, ha csak a jelenlegi bérlő meg nem engedi, de bizonyos fizetés mellett a chazakáért. E szerint tehát minden korcsmának van két tulajdonosa; az egyik a valódi, a másik pedig chazaka-tulajdonos. Ha pedig valamelyik korcsmát, melyet zsidó bérel, valamelyik keresztény bérelné ki, annak jaj! mert azt felgyújtják egy két forintért egy más zsidó által, ki a gojt ha megkárosítja, úgy vélekedik, hogy Jehovának tetsző szolgálatot tett.

A malmokat majd mindenütt zsidók bérlik és keresztény albérlőt tartanak, ez dolgozik, fáradozik és a hasznot a zsidó húzza.

Minden nyilvános munka vállalkozói zsidók, de egyetlen egy zsidó sem végez kézi munkát, csak felügyel hogy a goj dolgozzék.

A zsidó egyedüli kereskedő, ő mindennel sacherozik, de a fuvar s más terhes munkát keresztényre bízta. Már harmadik éve, hogy a kormány költségén a girált-szvidniki úgynevezett inséges utat bizonyos S –ler zsidó vállalkozó építi; az egész vonalon nem láthatni egyetlen egy zsidót, a ki kézi munkát végezne, de zsidó felügyelő quantum satis; ezek a szegény munkásokat a szomszéd Gácsországból összehívták, ígérvén jó fizetést; de a kifizetésnél oly levonásokat tettek különféle czímenken, hogy a munkások üres erszénnyel útravaló nélkül mehettek. Az említett vállalkozó kezdett 1, 5, 10, 20 krajczáros nyomtatott czédulákkal fizetni, de a korcsmárosoktól, pékektől ezeket 10 és több százalék levonásával váltotta be, s így a szegény inséges munkás 1 frt helyett kapott csak 90 krt vagy kevesebbet is, mert a korcsmáros, pék szinte nyerni akart a szegény munkáson. Ezen svindlírozás mellett az út, a melynek egy év alatt késznek kellett volna lenni, mai napig talán $\frac{1}{3}$ részben sincs készen, mert a kormány lelkiismeretes mérnöke Ruprecht meg nem engedi a svindlírozást.

A járásbírósnak és a telekkönyvi hivataloknak legtöbb munkát a zsidók adnak; ők keresztények irányában majd mindég felperesek, törvényes zsidótanuk által ellátott okmányokkal s ha szükséges akármennyi zsidótanuvál, készek ügyöket igazolni. Az más kérdés, hogyan esküszik a zsidó keresztény ellen, többnyire hamisan, mert az ő törvénye keresztény ellen a hamis tanúságot megengedi.

Legnagyobb szerencsétlenség a népre, hogy a korcsmák zsidó kezekben vannak; ott kitudnak ők mindent a néptől, és azután manővroznak, és ez által a munkás nép verítékét magukévá teszik. A meddig a zsidók korcsmákat tartani fognak, és a meddig megengedve lesz, hogy a korcsmai követelések tőkésítessenek, és per útján határozatlan összegig érvényesíttessenek, (Erre nézve már megvan az új törvény. – Szerk.) addig nincs remény, hogy a pór nép sorsa javuljon, nincs más menekvés a ragadozó zsidóságtól, csak a k i v á n d o r l á s, ha itt szülőföldén gazember lenni nem akar.

Hiszen minden ember köteles a maga fentartásáról gondoskodni, s ha nincsen hatalmában a ragadozókat magától elűzni, kénytelen azoktól távozni. (Fájdalom! mindenütt találkozik azokkal: Amerikában is.) Ha ezeken a bajokon a kormány nem segítend, úgy minden fáradozása eredmény nélküli, és oleum et operám perdidit. Kárpáti.

*) L. decemberi füzetünk 23-ik lapján a „Zsidó-állam az államban” című cikket.

A zsidó nemzet hagyományos politikája.

(Folytatás.)

Feljebb már elemezve volt, milyen csábeszközökkel, – erre sajátságosan kiskoruktól beiskolázva – szoktak a zsidó korcsmárosok élni, hogy a köznépet a meghamisított, ártalmas, és vízzel telített italok fogyasztására csalogassák, – és azt vagyonilag is megrontván demoralizálják. De ennyi sem elég a zsidónak; a korcsmáltatási csel fogásokkal még a pénz s élelmiczikkkel való uzsoráskodást is összekötik, úgy annyira, – hogy kivált Magyarország felsőbb megyéiben a jámbor, jó szívű tót nép annyira el van nyomva a zsidóság által, – hogy nehéz munkájának majd minden gyümölcsét a zsidó moloch telhetetlenségének kénytelen feláldozni.

Itt a helyszüke nem engedi a temérdek szomorú esetek ecsetelését; mert hiszen erről nagy köteteket kellene írva betölteni, – hacsak gyenge színekkel is rajzolni akarnók a határtalan istentelenségeket, hogy az idióta, elfogult, rövidlátó politikusoknak fogalma lehessen a zsidóknak az országra veszedelmet árasztó üzelmeiről; e veszélyeket csupán látni, tapasztalni, de leírni nem lehet

A falusi nép a zsidókkal szemben úgy áll mint a horogra akadt hal, hiába eviczkél, mert meg nem szabadulhat; örökösen ugyan abban az egy körben forog.

Télben, tavasszal megszorulván, a zsidó kölcsönéhez kénytelen folyamodni; aratása bekövetkeztén, a zsidó tartozásában azt elfoglalja, hogy a szegény ismét és ismét uzsora kölcsönére szoruljon, és visszaadás fejében, mint a mesebeli Sysiphus, követ hengergetve, minden munkája gyümölcse ismét és ismét a zsidó torkába szakadjon.

Mennyi szerencsétlenség minden irányban, milyen kiszámíthatatlan kár és hátrány az államra magára is, a mennyiben a zsidó fosztogatása által a nép megfosztatik az adóképességtől is.

A zsidó a nép aratása után praeferenter uzsorával behajtván követeléseit és sokszor a szegény ember minden termését elfoglalván, az államnak jövedelmét orra elől elfoglalja.

Az állam nemcsak hogy az adójához nem juthat, de kénytelen drága végrehajtókat tartani, és még, mi nem ritkán történik, ha beüt a sovány kedvezőtlen esztendő, a zsidók által kiszivattyúzott szegény nép eltartásáról is kénytelen gondoskodni.

Az állam azonban még ezenkívül is kárát vallja az által, a mennyiben a ravasz zsidóság a maga uzsoraadósságait praeferenter beszedni el nem mulasztja, s ez által az ország nagy részének jövedelmét zsebre rakván, e ki nem számítható jövedelmüket az arány-

lagos adófizetés alól kivonják, s így nem egyedül a népnek fosztogatásával, de az állam károsításával is gazdagszanak.

De eltekintve az anyagi károsításoktól, nagy sebet üt a zsidóság az állam testén; mert polgárai életét is tönkre teszi.

A szegénység, az erkölcstelenségnek és bűnöknek szokott szülő anyjává lenni. Milyen polgári erényt, milyen morális viseletet lehet a társaséletben követelni egy néptől, a mely kizsákmányoltatása által minden mód és nevelési eszközöktől megfosztatott?! Nő! és nevelkedik mint erdei fa, míg csak és egyedül a zsidókat látva szem előtt, azoktól csak a csalást és a henyélést tanulhatja el.

Az elfogultak azon balvéleménye, hogy magyar ember kereskedőnek nem született, sok magyar embernek meggyőződése.

De egészen más az indoka annak, a mi ösztönszerűleg is, de leginkább tapasztalás szerint a magyar ifjakat a kereskedéstől viszsztatartja

Valamint a jószág- s más bérleteknél a zsidók a keresztényt az üzlettől minden áron távol tartva kiszorítják, a kereskedelmet is ily erőszakos utón magukhoz ragadván, minden keresztény kereskedőt tönkre szoktak juttatni.

Érezvén e tapasztalatnál fogva, hogy a keresztények a zsidókkal a kereskedelmi téren a versenyt ki nem állhatják, attól vissza szoktak riadni.

A keresztények kizárásával a zsidók e téren is monopoliumképen szabadon zsákmányolják ki a többi nem-zsidó népet; minden potom áron beszerzett hibás, korhadtt, rősz festésű kelmét nagy drágán 60 de sőt 100% mellett is, nyakába tudják sózni a jámbor magyar népnek.

Mikor a 40-es években a lelkes hazafiak létrehozták a magyar ipar védegyletet: a zsidók voltak azok, kik a remélt sikerfc, gyalázatos perfidiával kijátszva meghiúsították.

Külhonból becsempészték a keletkezett hazai divatot utánozott, potom áru rősz kelméket, s hamisított jegyek alatt mutogatva azokat, esküdöztek, hogy „ez mind acht hohni.”

A haza javáért lelkesülő magyar nép, gyalázatosan megcsalva, drága pénzen szeltében szedte azokat a zsidóktól, ők pedig, a, roszelelkűek, gazdagodva a markukba nevettek, hogy a hazai nemes czélt rúttul kijátszva, önhasonlesőleg oly könnyen kizsákmányolhatták a jóllelkű népet.

Hogyan is lehessen a zsidó népben hazafiságot a legparányibb mértékben is feltételezni?

IV. A zsidók szaporodása.

A zsidóság hagyományos politikájának, az ő módnélküli szaporodásuk és a nem-zsidó népek pusztítása, IV-ik sarkpontját képezi.

A statisztikai adatok a zsidók szaporodását illetőleg bámulatos számokat mutatnak; mutatják azt pedig, a keresztények szaporodásához viszonyítva, majdnem hihetetlen visszás arányban.

A zsidóság szaporodása nálunk majd 21-szer nagyobb, mint a nem-zsidó lakosságé

E nagyszerű különbözetet tekintve, ha alapokait beható vizsgálat alá vesszük, korántsem kereshetők azok a véletlenben vagy a természetes utón előállt viszonyokban, hanem találjuk azokat minden kétséget kizárólag a zsidóság hagyományos politikája eszközlésében.

A zsidó, hagyományainál fogva, minden terhes munkát kerül, többnyire heverő tétlenségben tölti életét, mi által az egészségére veszélyes behatásoknak kitéve nincsen, s már ennél fogva is halandósága kisebb a keresztényekénél.

Inkább két óráig alkuszom, mintsem egész napon által kapáljak, – ezt tartja a zsidó! Ez utón könnyű szerrel megkeresi a napszámát.

A zsidó, ha bármi kis baj éri is egészségét, ha egyebe sincs a sok gyermeknél, rögtön orvosi segedelem után lát. Ha földhöz ragadt szegény, az orvoslási költséget s az orvost többnyire a zsidóhitközség fizeti.

Nem lehet különben tagadni azt, hogy a zsidónép a hagyomány által parancsolta mammon-szerzési fukarságánál fogva sokkal mértékletesebb életű, mint általában a keresztények, – dorbézolás, iszákosság náluk a ritkaságok közé tartozik.

De van a zsidóknál használatban vallásuk-szabta eledelük is, melynek élvezete által náluk a nemi ösztön hatalmasan élesztetik.

A hagyma, fokhagyma, retekfélék nemcsak olcsóságuk miatt kapnak a zsidóknál; úgy nemkülönb a hal és kompéra, fahéj és fekete bors, s más fűszerek. Míg ellenben a paprikát, mely a nemi-ösztönt depotenczírozza, zsidó asztalon látni sem lehet.

Mikor Hehrebeczky képviselő az országgyűlésen oda nyilatkozott, hogy a magyarok oly csekély számmal azért szaporodnak, mert kompérát (burgonyát) nem esznek, az idióták által ki lett hahotázva, pedig a nemi tehetséget, ösztönt, alig emeli alaposabban bármiféle eledel a szegény tótok kompéra eledelénél.

A házasság életük a zsidóknak szinte vallásos szertartásokban lelvén alapját, s a házasság viselete morális tekintetben a rabbinusok befolyása és szigorú fegyelme alatt állván, oly szabályoknak van alá vetve, a melyeknek úgy számos, mint erőteljes, egészséges nemzedék az elkerülhetlen következése.

Mindezen, a zsidóság életére és szaporodására vonatkozó kedvező viszonyokat összevéve, lehetetlen, hogy a zsidóság egy rendkívüli progressióban el ne árássa az országot.

Mindezek mellett különös figyelmet fordítván Mózesnek azon jóslatára miszerint Izrael Jehovának választott népe, a földnek kizárólagos ura és tulajdonosa leend; de még inkább megfontolván a Talmudnak azon veszélyes hagyományát, mely szerint minden nem-zsidónak élete és vagyona a zsidóé: a zsidók ezen szentírásuk hagyománya után indulva, a keresztényeket csupán állatoknak tekintik, s hagyományos politikájuk útján haladva sikerült nekik észrevétlenül a keresztények között elszórva oly veszélyes állást elfoglalniok, mely positional fogva, a keresztények élete is egészen hatalmukba esett

Ezen állásuk mellett a zsidók szaporodásának rájuk nézve egyszersmind azon negatív előnye is van, hogy a keresztényeket észrevétlenül, minden felelősséget maguktól elhárítva, – pusztíthatják.

De mennyire pusztítják is!

Már feljebb elemezve volt, hogy minden italok, húsmérések és ételcikkék kereskedését hatalmukba kerítvén, azoknak ártalmas, életfogyasztó szerekkel tett meghamisítása által a keresztények életét aláássák és pusztítják.

De ez még mind nem lenne sok, ha hagyományos politikájok még egy direkt és biztosabb keresztény-pusztítási módot nem követne.

E tekintetben a zsidó orvosokat a legsúlyosabb vád terheli a keresztény betegekkel szemben. Mi garantiája is lehet a keresztényeknek a zsidó orvosokban? Az talán, mert sokan közülük nem vallják magukat orthodox hitűeknek?

A zsidó orvosok is csak a Talmud parancsolta hagyományok szerint neveltetnek; e megrögzött tanokat gyengéd gyermekkorukban magukba szíván, azokhoz rendületlenül ragaszkodnak egész életükben.

A Talmud, mint már feljebb is érintve volt, azt parancsolja, hogy: az eretnekek legjobbikának vedd véré; vagyona és élete a tied. A Talmud a keresztények ellen megenged minden rosztat elkövetni büntetlenül, de sőt azt állítja, hogy ezzel a zsidó kedves dolgot mivel istene előtt

Valóban még gondolatnak is hajmeresztő, hogy e hagyományokban megrögzött orvosok kezei szabadon, csupán lelkiismeretüknek tartozván felelőséggel, sáfárkodnak a keresztények életében.

És hogy mennyire megfelel gyógykezelésök e hagyományos neveltetésüknek, arra nézve álljon itt saját tapasztalati nyilatkozata egy magas korú hírneves keresztény orvosnak.

Százakra megyén – úgymond – csupán az olyan betegek száma, kiknek felgyógyulásáról több orvosok lemondottak. 5-6 megye szerte, a meddig csekély orvosi tehetségem hatása kiterjedett, szerencsés valék többnyire a sír szélétől visszarántva, az életnek őket ismét visszaadni.

Mindannyinál beható vizsgálat alá véve betegségük kezdetét, lefolyását s orvosi kezelteésüket, mindannyiszor meg kellett győződnöm a zsidó orvos kezelésének elhibázott működéséről.

Majd a diagnózist durván elhibázták, majd az orvosi szereknek a beteg veszedelmével való viszás és ellenkező hatással alkalmazását kellett tapasztalnom.

Hogy a zsidó orvosok e hibákat szándékosan avagy gyarló csekély orvosi tudományuknál fogva követték-e el? csupán ők maguk tudhatják.

Elég az hozzá, hogy annyira kiterjedt orvosi gyakorlatomban alig jött elő egy két eset, hogy z s i d ó n kellett volna ily szomorú példát tapasztalnom.

Még ennél is csodálatosabb az, hogy ily betegek többnyire vagy családfők, vagy egyedüli örökös gyermekek voltak.

De még ezeknél is világosabban fogják illusztrálni a helyzetet a következő cholera esetek.

Az 1866-ik évi cholera járgány alkalmával – így folytatja – a magas consilium által a nép kívánatára, a betegek gyógykezelésére Abaujmegye csereháti vidékére lettem kiküldve.

Isteni ihlet folytán, mondhatom, sikerült a betegség nyitját egyszerű falusi háziszerben felfedeznem, s oly szerencsével jártam el kiküldetésemben, hogy az akkori időben csodásnak tartatott sikerem, mert 265 beteg közül csupán 23 betegemet vesztettem el.

E szerencsés siker nagy hatást tett a közönségre, mert Szepsiben Frankl kikeresztelkedett, és Spacz zsidó orvosok keze alatt többnyire fele, de sőt kétharmada is a népnek odaveszett.

Otthon hagyván egyedüli gyermekemet, ép a cholera-kórház szomszédjában, miatta való nyugtalanságom Somogyiból egynéhány napra haza hozott.

De alig néhány perez múlva, hazajöveletem észrevéven a kétségbeesett nép, Rácz Dániel lakatos nálam termett, „ha istent ismerek, könyörüljek egy tímár családon,” monda.

Lesietvén a jelzett házhoz, mit leltem? A családapa egy ágyon, a gyermekek egyenkint erre-arra, a cholera szokott undok állapotában heverték, a háziasszony pedig a szoba közepén, egy karos-széken, 8 hónapos teherben, összekulcsolt kezekkel kétségbeesve zokogott.

Belépven a házba: hát ez mi? – kérdem, – miért nem hívnak orvosokat? – Jaj uram hiszen hívtam. – Nos, nem jött? – Eljött uram, el, de csupán botocskájával taszítva be a szobaajtót, benézett a pitvarból, s azt mondta: nem kell már ezeknek orvosság sem, mert ez mind meghal.

Ennyi lelkiismeretlenségről értesülvén, lehet képzelni, minő érzés fogta el lelkemet Azonban veszteni való idő nem lévén, felbátorítottam a nőt, majdnem félóraig segédkezet nyújtottam, mígnem tisztába tevén a betegeket, a nálam mindenkor zsebben levő orvosszerekkel elláttam.

Két nap múlva valamennyi talpra állt, felépült szerencsésen.

Megjegyzem még azt, hogy ez a Spacz nevű zsidó orvos, betegnek színlelvén magát, potomba hagyta a keresztény betegeket, s éjjel eljárt a zsidókhoz; nagy szemtelenséggel mindemellett zsebre rakván az öt frtokat tevő napidíjakat

Bizonyítványt szolgáltatathat ez az eset is arra nézve, hogy mily borzasztó kontingenst szolgáltathattak a zsidó orvosok ahhoz az 50-60,000-ből álló halottszámhoz, a kik az időben cholera-járványban odavesztek.

Dr. Tiszaháthy.

(Folytatása következik.)

Levelezőlap.

Hídvégi. – Idő által meghaladtatván, mást kérünk.

H-sz I. úrnak E-r. Legközelebb jön. Az, úgy látszik, kézhez nem jutott 4-ik füzetet újra megküldöttük.

Kecskeméten Nagy Imre szerkesztése alatt „Testvériség” cím alatt e hó végén egy keresztény társadalmi hetilap indul meg, a mely az ottani magyar védegyelet hivatalos közlönye leend. E lap hivatva lesz a Duna és Tisza közti Alföldön az antisemitikus eszméknek és mozgalomnak orgánumául szolgálni.

„**Paksi Közlöny**” cím alatt Daróczi Zsiga szerkesztésében egy hetilapnak eddig két számát vettük. E számok kifogástalan antisemita szellemben vannak szerkesztve; csakhogy szakadozva történő beküldésük után ítélve nem tudjuk, csak mutatványszámok jelentek-e meg, vagy pedig már rendszeren megjelenő vállalat-e a lap?